

Arrest

nr. 291 963 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 25 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 september 2021.

1.2. Op 5 januari 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat en zijn voogd.

1.3. Op 21 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun te zijn. Je bent geboren in het dorp Sangar in het district Alingar in de provincie Laghman, waar je woonde tot twee weken voor je vertrek uit Afghanistan. In jouw dorp woonde je samen met jouw ouders, broers, zussen en ooms. Je ging drie jaar naar school.

Toen je grootvader stierf, had hij zijn grond niet verdeeld onder zijn kinderen. Hierdoor ontstond er een ruzie tussen jouw vader en zijn broers. Na een tijdje kwam de overheid naar jullie huis, ze doorzochten het huis en doodden daarbij je vader en één van je paternale ooms. Na de dood van je vader, gingen je moeder en maternale ooms naar het districtshuis om een klacht in te dienen. Er werd een onderzoek uitgevoerd en nadien gaf de overheid toe dat het een misverstand was waardoor ze je vader hadden gedood. De overheid gaf jouw familie ter compensatie geld en huishoudspullen. Dit gebeurde zo'n zes jaar geleden.

Jullie bleven na het overlijden van je vader nog een jaar in Sangar wonen, waar jullie problemen bleven ondervinden met je paternale ooms, die vreesden dat jullie alsnog een deel van het land zouden opeisen. Toen je moeder ziek werd, vertrokken jullie samen naar de stad Mihtarlam, waar je maternale ooms woonden. Je woonde daar twee weken bij je familie en daarna werd geregeld dat je het land zou uitvluchten.

Je reisde eerst naar Turkije, waar je drie jaar verbleef. Daarna reisde je door naar Griekenland, waar je op 26 mei 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende onder de naam N.(...) Y.(...) en met geboortedatum 4 februari 2005. Je gaf daar deze verkeerde persoonsgegevens op uit vrees om gedeporteerd te worden. Je reisde daarna verder, want je eindbestemming was België, waar je aankwam op 7 september 2021. Je diende dezelfde dag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in. Je verklaart dat je 15 jaar was bij aankomst in België en geboren bent op 1 februari 2006.

Je moeder, broers, zussen en maternale ooms wonen momenteel nog in Mihtarlam. Zo'n twee maanden voor jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS kwamen enkele neven langs vaderskant naar het huis van jouw maternale ooms en vroegen naar jou. Jouw maternale ooms stuurden hen weg. Het is niet geweten waarom zij waren langsgekomen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door jouw familie langs vaderskant.

Ter ondersteuning van je verzoek leg je volgende documenten neer: een kopie van de taskara's van je vader, je broer en je zus; een medisch attest met de vermelding van littekens en slapeloosheid opgesteld door Dr. V. A. d.d. 05/08/2022; een psychologisch attest met vermelding van depressieve gevoelens en eventuele moeilijkheden met het vertellen van je problemen, opgesteld door psychotherapeute M. S. d.d. 14/12/2022; foto's van je vader voor en na diens overlijden; foto's van jezelf in Turkije. Jouw voogd legt algemene informatie neer van EASO en EUAA in verband met landconflicten in Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Jouw advocaat en voogd halen aan dat je tekenen vertoont van PTSD. Je attesteert dit echter niet. In de medische attesten van Dr. V. A. en psychotherapeute M. S. worden enkel littekens en psychische problemen vermeld, maar wordt er geen diagnose gesteld. Uit geen enkel document, noch uit jouw verklaringen, blijkt dat je niet in staat zou zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Uit je verklaringen blijkt dat je Afghanistan bent ontvlucht omwille van een familievete met jouw ooms langs vaderskant. Na grondig onderzoek van je vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat jouw verklaringen tijdens de drie interviews die je in België hebt afgelegd, opmerkelijke verschillen vertonen. In de eerste plaats pas je jouw redenen van vertrek uit Afghanistan volledig aan. Je legt tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS uit dat Afghanen in Griekenland jou hadden aangeraden om andere redenen te vertellen waarom je het land had verlaten (zie CGVS, p. 4). Bij de DVZ stel je dat je uit Afghanistan bent gevlucht na een rekruteringspoging door de taliban (zie vragenlijst CGVS bij DVZ 01/02/2022, punt 5). Je stelt echter aan het begin van jouw persoonlijk onderhoud dat je na een gesprek met je moeder, je voogd en je advocaat hebt besloten om de volledige waarheid te vertellen (zie CGVS, p. 4). Bijgevolg zal er geen rekening worden gehouden met de tegenstrijdigheden in jouw verschillende interviews wat betreft jouw vluchtaanleiding, hoewel dat volledig verschilt bij de DVZ en op het CGVS.

Het CGVS merkt echter op dat er nog andere tegenstrijdigheden tussen de verschillende interviews zijn die niet gelinkt zijn aan de directe redenen van jouw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde je tijdens jouw interview op 8 september 2021 dat je analfabeet bent (zie Fiche "Niet-begeleide minderjarige vreemdeling", p. 4). Later stelde je echter dat je nooit naar school bent geweest maar wel naar een Koranschool en dat je wel kan lezen en schrijven (zie verklaring DVZ 01/02/2022, punt 11). Op het CGVS stel je dan weer dat je in Afghanistan niet naar een Koranschool ging maar dat je drie jaar naar een gewone school bent gegaan (zie CGVS, p. 6). Dat je je verklaringen over je scholing telkenmale wijzigt, brengt je algemene geloofwaardigheid wel in het gedrang.

Ook wordt opgemerkt dat je over het moment van jouw vertrek uit Afghanistan en over je verblijf in Turkije zeer verschillende verklaringen aflegt. Zo vertelde je bij DVZ dat je één jaar voor je aankomst in België uit Afghanistan bent vertrokken (zie verklaring DVZ 01/02/2022, punt 33). Je stelde daar ook dat je twee maanden in Turkije hebt verbleven (ibid.). Op het CGVS stel je daarentegen dat je veel eerder uit Afghanistan bent vertrokken. Je stelt dat je drie jaar in Turkije bent gebleven (zie CGVS, p. 5) en dat je vijf jaar geleden uit Afghanistan vertrok (zie CGVS, p. 8). Je verklaart niet om welke redenen je jouw verklaringen hierover hebt aangepast. Deze inconsistentie brengt je algemene geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Daarnaast merkt het CGVS ook een aantal inconsistenties in de loop van het persoonlijk onderhoud. Zo rijzen er twijfels over jouw verklaringen in verband met jouw verblijfplaatsen in Afghanistan. Wanneer je wordt gevraagd of je ooit op andere plaatsen kwam in Afghanistan, zoals de provinciehoofdstad Mihtarlam, stel je van niet, en stel je dat je niet buiten je dorp Sangar kwam (zie CGVS, p. 6). Wanneer je later je relaas vertelt, stel je dat je een tijdje in de provinciehoofdstad verbleef met je familie (zie CGVS, p. 11). Wanneer je wordt gevraagd hoe lang je in Mihtarlam verbleef, stel je dat je daar ongeveer twee weken bleef (zie CGVS, p. 16). Het is dan ook opmerkelijk dat je niet voordien, toen er gesproken werd over Mihtarlam en jouw verblijfplaatsen, hebt gezegd dat je daar verbleven hebt. Het is echter essentieel voor de beoordeling van zijn dossier dat een verzoeker om internationale bescherming een duidelijk zicht biedt op zijn verblijfplaatsen, zoals dat jou ook werd uitgelegd aan het begin van je persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p. 3). Dat je hierover niet consequent bent, doet twijfelen aan jouw verklaringen over jouw verblijfplaatsen voor jouw vertrek uit Afghanistan. Bovendien doet dit nalaten jouw verblijf in Mihtarlam te vermelden afbreuk aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de problemen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor deze verhuis.

Ook over de grond van je grootvader, die aan de oorsprong ligt van de familieruzie, spreken jouw verklaringen elkaar tegen. Wanneer je wordt gevraagd of jouw familie een veld bezat, stel je namelijk van

niet (zie CGVS, p. 7). Na een pauze tijdens jouw persoonlijk onderhoud, kom je op dit thema terug en stel je dat je grootvader drie delen land had die niet verdeeld werden nadat hij stierf, waardoor er hierover een ruzie ontstond tussen je vader en zijn broers (zie CGVS, p. 10). Dat je eerst stelt dat jullie geen grond in de familie hadden, is dan ook opmerkelijk en tegenstrijdig met jouw verklaringen over het grondconflict. Dat je hier niet consequent over bent, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van je verklaringen over dit conflict.

Bovendien merkt het CGVS op dat jouw verklaringen over het laatste jaar dat je in Sangar woonde en de problemen die jouw familie toen nog had na het overlijden van je vader, niet kunnen overtuigen. Wanneer je wordt gevraagd hoe je dat jaar in Sangar beleefde en wie bijvoorbeeld de inkopen deed, stel je dat het moeilijk was en dat mensen buiten je aanstaarden en roddelden en je aan je vader herinnerden (zie CGVS, p. 15). Over praktische zaken zoals de inkopen vertel je niets. Wanneer je vervolgens wordt gevraagd wat je dan deed tijdens dat jaar, stel je dat je niets deed (zie CGVS, p. 15). Er kan echter wel van jou verwacht worden dat je doorleefdere verklaringen kan afleggen over hoe je dat laatste jaar in je dorp doorbracht en over de problemen die je toen nog had. Wanneer je gevraagd wordt naar de problemen met jouw paternale ooms tijdens dat jaar, zijn jouw verklaringen zelfs tegenstrijdig. Je stelt dat jullie allemaal in hetzelfde huis woonden (zie CGVS, p. 16). Je stelt dat je ooms gemeen waren tegen jouw moeder, dat ze haar sloegen en jullie in een kamer opsloten en dat ze je moeder zeiden dat ze haar zouden vermoorden als ze de kamer verliet (zie CGVS, p. 11). Wanneer je later wordt gevraagd wanneer jouw ooms jullie opsloten, stel je dat je niet door hen werd meegenomen (zie CGVS, p. 15). Wanneer je eraan wordt herinnerd dat je gezegd had dat ze je opsloten in een kamer, verklaar je dat je moeder jullie niet naar buiten liet gaan omdat ze bang was dat je ooms jullie zouden ontvoeren of vermoorden (zie CGVS, p. 16). Dat je eerst stelt dat je ooms jullie opsloten en daarna dat het jouw moeders keuze was jullie niet buiten te laten, is tegenstrijdig. Dat je stelt dat je binnen moest blijven uit angst dat jouw paternale ooms je zouden ontvoeren is niet aannemelijk, vermits jouw ooms in hetzelfde huis woonden. Dit gegeven zet de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de omstandigheden van jouw familie tijdens het laatste jaar voor jullie vertrek uit Sangar op de helling.

Tenslotte blijkt uit jouw verklaringen niet dat jouw familie nog een probleem had na hun verhuis naar Mihtarlam zo'n vijf jaar geleden. Je stelt dat je neven langs vaderskant twee maanden geleden langs gekomen zijn bij jouw familie maar dat jullie niet weten waarom ze kwamen (zie CGVS, p. 12). Je stelt dat ze naar jou vroegen maar dat jouw ooms langs moederzijde hen hebben weggestuurd, en dat ze daar niets op zeiden en weer weggingen (ibid.). Wanneer je gevraagd wordt of er nog iets gebeurde in de jaren voordien, nadat je familie naar Mihtarlam verhuisd was, stel je van niet, omdat ze niet teruggingen naar Sangar (zie CGVS, p. 13). Wanneer je vervolgens wordt gevraagd hoe het komt dat zij jouw familie jarenlang met rust lieten en dan plots toch langs kwamen, stel je dat je het niet weet maar dat de overheid er voordien was (zie CGVS, p. 13). Dit verklaart niet waarom je neven niet eerder kwamen. De machtsovername door de taliban vond plaats in augustus 2021. Jouw neven zouden dus langer dan een jaar gewacht hebben alvorens langs te komen. Dat jouw familie jarenlang zonder problemen kon leven, buiten één bezoek van jouw neven waarover jullie de reden niet kennen, ondermijnt in sterke mate de actuele ernst van jouw problemen.

Gelet op al het voorgaande moet worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou aangehaalde problemen. De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend, en evenmin de status van subsidiair beschermde zoals bepaald in art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door jou neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De kopie van de taskara's van je vader, broer en zus kunnen hoogstens hun nationaliteit, identiteit en herkomst aantonen, elementen die niet ter discussie staan in onderhavige beslissing.

Wat betreft het medisch attest opgesteld door Dr. V. A., wordt vastgesteld dat dit document betrekking heeft op littekens die je overhield aan een explosie in de moskee. Dit probleem heeft geen link met jouw verklaringen over de redenen waarom je niet naar Afghanistan kan terugkeren. Je stelt hierover zelf dat een vliegtuig een bom had gelost die was gericht naar talibanleden die in de buurt waren (zie CGVS, p. 9). Het loutere feit dat je jaren geleden verwondingen opliep bij een explosie, volstaat niet om een actuele nood aan internationale bescherming aan te tonen, vermits het geweld waarvan je slachtoffer was geen link heeft met één van de criteria van de Conventie van Genève, die voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale

groep. Jouw vroegere verwonding houdt evenmin verband met de criteria zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft het attest opgesteld door psychotherapeute M. S., wordt vastgesteld dat je last hebt van depressie en moeilijkheden ondervindt om over je problemen in Afghanistan te praten. Uit dit document kan echter ook geen nood aan internationale bescherming in jouw hoofde worden afgeleid. In het psychologisch attest wordt geen diagnose gesteld. Het CGVS benadrukt dat bij deze beoordeling rekening wordt gehouden met de inherente kwetsbaarheid van minderjarigen en in het bijzonder minderjarigen met psychische problemen. Er kan evenwel noch uit de beschikbare informatie noch uit de door jouw aangebrachte elementen in concreto besloten worden dat je in geval van terugkeer in een situatie zal terechtkomen die gelijkgesteld kan worden aan vervolging. Wat dit betreft kan eveneens verwezen worden naar het feit dat je in geval van terugkeer terechtkan bij jouw familiaal netwerk, wat jouw herintegratie vergemakkelijkt. Deze medische attesten voegen bovendien geen enkele bewijswaarde toe aan jouw verklaringen.

Wat de foto's betreft, dient te worden opgemerkt dat de foto's die je neerlegt, geen bewijs vormen voor de door jouw beweerde problemen. Uit de foto's van je vader kan geen informatie worden afgeleid over het landconflict, over de omstandigheden van zijn overlijden of over andere problemen van jouw familie. Bovendien kan niet worden afgeleid dat het hier wel degelijk om je vader gaat. Uit de foto's waarop jij te zien bent in Turkije, kan niet worden afgeleid wanneer en hoe lang je in Turkije verbleef. Bovendien wordt aan privé-foto's hoe dan ook weinig bewijswaarde toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

Wat betreft de informatie over landconflicten wordt opgemerkt dat het hier enkel algemene informatie betreft die niets toevoegt over jouw persoonlijke problemen in Afghanistan of jouw persoonlijke vrees bij terugkeer.

Verder moet worden vastgesteld dat je geen elementen hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Wanneer je wordt gevraagd of er zaken zijn veranderd voor jouw familie na de machtsovername, verklaar je dat jouw neven wapens dragen en dat jouw broers en zussen niet naar school kunnen gaan (zie CGVS, p. 16). Uit jouw verklaringen blijkt echter niet dat jouw familie hierdoor problemen ondervindt. De problemen met jouw neven waren immers niet geloofwaardig. Je haalt verder geen problemen aan die jouw familie gekend zou hebben na of als gevolg van de machtsovername. Je haalt ook aan dat je het land op jonge leeftijd verliet waardoor je je nog niet bewust was van de tradities daar (ibid.). Wanneer je wordt gevraagd hoe dit jou persoonlijk beïnvloedt, stel je dat je daar niet dezelfde kleren kan dragen of hetzelfde kapsel kan hebben en dat je daar niet mag uitgaan met je vrienden zoals hier (ibid.). Jouw verklaringen hierover zijn algemeen en volstaan niet. Nergens blijkt dat je dermate verwesterd zou zijn dat je jou niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Daar je geen dergelijke concrete elementen hebt aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op jouw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog

plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen

en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi

/ Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot elfjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u in Afghanistan drie jaar school liep (CGVS, p. 6) en dat u nog steeds contact houdt met uw familie (CGVS, p. 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet; artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag; artikel 3 van het EVRM; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het zorgvuldigheidsbeginsel (meer bepaald de vereiste om alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten).

In een eerste middelonderdeel wijst verzoeker op het voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan. Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en onvoldoende actief bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie en houdt onvoldoende rekening met het feit dat er een acuut gebrek is aan dergelijke informatie. Hij verwijst naar de recente UNHCR Guidance Note aangaande beschermingsnoden van Afghanen van februari 2023 waarin onder meer gewezen wordt op onder-rapportering van mensenrechtenschendingen en waarin wordt opgeroepen tot terughoudendheid in de behandeling van asielverzoeken tot de situatie duurzaam verbeterd is. Hij betreurt dat verwerende partij het advies van UNHCR niet volgt en wijst er op dat de EUAA update van januari 2023 stelt dat de omvang en impact van de veranderingen in Afghanistan nog steeds niet voldoende duidelijk is. Verzoeker verwijst in dit verband ook naar de uitvoerige analyse van NANSSEN van 16 juni 2022 over het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA door verwerende partij en waarin de auteur tot de conclusie komt dat meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR richtlijnen aangezien de EUAA richtlijnen gebaseerd zijn op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie en volgens verzoeker niet voldoen aan de vereiste kwaliteitsstandaarden in het asielrecht door onder meer het louter verwijzen naar secundaire bronnen en het gebrek aan primaire bronnen.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de beoordeling van het vluchtrelaas door verwerende partij. Hij meent dat de beslissing niet berust op een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen en dat verwerende partij zijn beoordelingsbevoegdheid op een al te subjectieve wijze heeft uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Hij meent dat er grondige tekortkomingen zijn in het geloofwaardigheidsonderzoek en de invulling van de gedeelde bewijslast en benadrukt dat zijn verklaringen over bepaalde doorslaggevende aspecten van zijn vluchtrelaas helemaal geen ongeloofwaardigheden bevatten. Hij wijst er vooreerst op dat een aantal onbetwiste elementen aanwezig zijn die volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van zijn vrees op te baseren. Hij betoogt hierover als volgt: *“Verwerende partij erkent nadrukkelijk dat verzoeker minderjarig was zowel op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek, als tijdens zijn jaren durende vlucht naar België en op het moment van de afgelegde verklaringen en de bestreden beslissing, en heeft niet afdoende rekening gehouden met de impact van deze minderjarigheid op zowel zijn ervaringen zelf als de herinnering en de reproductie ervan. Verzoeker was slechts elf jaar toen hij Afghanistan verliet en is inmiddels 17 jaar. Daarnaast is ook verzoekers kwetsbare psychologische gesteldheid onbetwistbaar, zoals blijkt uit het neergelegde attest van de psychologe (stuk 3). De bewijskracht van dit attest ligt niet in de eerste plaats in het al dan niet aantonen*

van een gegronde beschermingsnood, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing lijkt te suggereren, maar vooral in het aangeven van relevante subjectieve geloofwaardigheidscriteria. Wat dat betreft is het evenmin doorslaggevend, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, of in dergelijk attest een diagnose gesteld wordt, maar wel dat de symptomen van verzoekers mentale gesteldheid erin vermeld worden en de impact ervan op het afleggen van uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen: *“Au cours des consultations, l'évocation des derniers souvenirs de sa vie en Afghanistan, des raisons de son départ du pays s'est avérée quasi impossible tant elle était douloureuse : même les souvenirs d'enfance antérieurs ont été inaccessibles, comme si son passé s'était figé sur ces événements qui l'ont fait fuir.”* Beide onbetwiste of minstens onbetwistbare elementen van verzoekers leeftijd en zijn psychologische toestand bieden een afdoende verklaring o.m. voor eventuele tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen. Verwerende partij verzaakt eraan om aan deze onbetwistbare elementen het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en schendt daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoekspllicht en motiveringspllicht.” Vervolgens betoogt verzoeker, onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines on International Protection No. 8 dat bij een wetsconform geloofwaardigheidsonderzoek bij kinderen een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel moet toegepast worden. Hij stelt dat in zijn geval verzoeker in eerste instantie bij DVZ verkeerde verklaringen heeft afgelegd over de vervolgingsfeiten maar dit ook onmiddellijk heeft toegegeven bij het begin van het onderhoud bij het CGVS en verklaart dat hij zich verkeerd heeft laten adviseren door landgenoten in Griekenland (notities PO, p. 3). Hij wijst er op dat in de bestreden beslissing deze verklaring zonder voorbehoud wordt aanvaard en verzoeker dus wel degelijk aan zijn medewerkingspllicht voldeed en het dan ook niet in te zien valt waarom verwerende partij alsnog bepaalde elementen die inherent zijn aan die eerste, ingetrokken verklaringen opwerpt om verzoekers geloofwaardigheid te ondergraven. Hij argumenteert hierover: *“Meer bepaald het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en de scholing die hij er genoten had, zijn hier onlosmakelijk mee verbonden. Het verzwijgen van zijn scholing zowel als zijn lange verblijf in Turkije zijn het gevolg van datzelfde advies van landgenoten die hem ermee overtuigden dat daardoor een makkelijker interview te verwachten was en de actualiteit van de vrees niet betwist zou worden. In het licht van de principiële aanvaarding door verwerende partij van verzoekers nieuwe verklaringen en vervulde medewerkingspllicht is het dan ook niet consequent of logisch om alsnog de vroegere verklaringen omtrent samenhangende details aan verzoeker tegen te werpen, en kunnen die niet dienen ter motivering van de bestreden beslissing. Deze vaststellingen volstaan om de geloofwaardigheidsanalyse van verwerende partij als onafdoende ter zijde te schuiven en het is op zich dan ook verder niet noodzakelijk de aangehaalde overwegingen van verwerende partij m.b.t. de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid van de vrees of het reëel risico te kunnen onderzoeken.”* Verzoeker wijst ten overvloede nog op bijkomende tekorten in het geloofwaardigheidsonderzoek en benadrukt, wat betreft het veronderstelde verzwijgen van zijn verblijfplaatsen in Afghanistan dat zijn verblijf in Mitharlam een tijdelijk onderkomen bij familie betrof en dus bezwaarlijk als een verblijfplaats kan gelden zodat dit verzoeker niet kan worden aangerekend. Verder stelt verzoeker dat verwerende partij overtrokken conclusies heeft getrokken uit verzoekers verklaringen aangaande het feit of de familie grond bezit en wijst er op dat hij steeds heeft verklaard dat de reden van zijn gedwongen vertrek ligt in een conflict tussen zijn vader en diens broers over de verdeling van de grond van hun vader. Bijgevolg had zijn vader geen eigen veld en bewerkte hij het land van een buurman (notities PO, p. 7). De uitgebreide familie van afstammelingen van zijn grootvader bezaten gezamenlijk de erfenis maar die was voorwerp van dispuut en dus niet in het bezit van zijn vader, zo argumenteert verzoeker die er ook op wijst dat familie zowel op het kerngezin betrekking kan hebben als op de uitgebreide familie en dergelijke vraag is uiterst gevoelig voor misinterpretatie. Wat de beleving van verzoekers laatste jaar in Sangar betreft, valt volgens verzoeker niet vol te houden dat zijn verklaringen daarover doorleefder zouden moeten zijn om geloofwaardig te zijn. Hij wijst er op dat hij als jong kind wiens vader gedood was en geen school meer kon lopen en wiens moeder aan banden werd gelegd door zijn vijandelijke ooms letterlijk zo goed als niets om handen had. De opsluiting van zijn moeder valt in dit verband niet letterlijk te nemen maar wel dat zij bovenmatig strikt werd gecontroleerd door zijn ooms en zij verzoeker om hem te beschermen bij haar hield (notities PO, p. 11, 15-16). Verzoeker meent dat verwerende partij niet verder komt dan enkel onsamenhangende overwegingen die niet overtuigend verzoekers geloofwaardigheid onderuit halen en bovendien werd verzoeker niet geconfronteerd met de veronderstelde tegenstrijdigheden. Tenslotte betoogt verzoeker dat zijn suggestie dat zijn paternale neven pas in actie kwamen om hem te zoeken na de machtsovername door de taliban, niet onlogisch of ontoereikend is. Het valt volgens hem niet in te zien waarop verwerende partij zich baseert om stellig te beweren dat deze neven na jaren van overheidscontrole onmiddellijk na de machtsovername over zouden moeten gaan tot het opnieuw opsporen van verzoeker. Ook de beoordeling van verzoekers verklaringen over de beweegredenen van de paternale neven bij hun zoektocht naar verzoeker kunnen niet doorslaggevend zijn aangezien het de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van derde personen betreft. Deze zijn volgens verzoeker niet toegankelijk en niet relevant voor de

geloofwaardigheidsbeoordeling. Verder wijst verzoeker er op dat het niet abnormaal lijkt dat een jongere enkel veronderstellingen kan maken over de beweegredenen van de volwassenen en zijn opmerking dat de neven wapens dragen sinds de komst van de taliban is het soort detail dat de waarschijnlijkheid van zijn verklaringen vergroot eerder dan ze te ondergraven. Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing getuigt van een erg speculatieve manier waarop de vraag-antwoorrdynamiek van het onderhoud benaderd wordt door verwerende partij die een exegetische analyse maakt van de vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van de getranscribeerde formele taal. Daarbij wordt geen aandacht besteed aan en geen rekening gehouden met bepalende factoren zoals vertaling, aanwezigheid van de tolk, minderjarigheid, verloop van de tijd, culturele aspecten enz. die een impact kunnen hebben op het geheugen als op de weergave van de beleefde feiten. Voorts verwijt verzoeker verwerende partij dat zij heeft nagelaten hem te confronteren met de precieze betekenis van de "opsluiting" van zijn moeder door zijn ooms en zijn "opsluiting" door haar. Verzoeker besluit dat bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en gebrek aan maturiteit op het ogenblik van de gebeurtenissen, zijn vertrek en het onderhoud bij verwerende partij en dat de lat onredelijk hoog werd gelegd met betrekking tot de bewijslast.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Na een uiteenzetting over de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en onder verwijzing naar wetenschappelijk onderzoek over de persoonlijkheidsontwikkeling die plaatsvindt tijdens de vormende adolescentie betoogt verzoeker dat *"Hoe jonger men is, hoe moeilijker een eventuele re-integratie; en hoe langer men in het buitenland geweest is, hoe meer afstand men genomen heeft van de traditionele, conservatief-religieuze Afghaanse levensstijl en hoe moeilijker het in regel is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen of te wijzigen en dus hoe waarschijnlijker het is dat men als verwesterd beschouwd zal worden. Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn"*. Hij argumenteert dat hij zich bepaalde westerse normen en waarden heeft eigen gemaakt tijdens zijn langdurige onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België waar hij ingrijpend is geconfronteerd met een samenleving die gestoeld is op liberale, vrije, democratische, westerse en ethische waarden en gedragsregels zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid, respect, verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context. De verdraagzaamheid die hij heeft ontdekt, kan hij verwachten van de samenleving en al haar leden ten aanzien van hemzelf, zo stelt verzoeker en hij aanvaardt tegelijkertijd dat die samenleving hetzelfde van hem verwacht en hij diezelfde verdraagzaamheid dus schuldig is ten aanzien van personen die andere keuzes maken. Verzoeker betoogt dat hij zich die kernwaarde heeft eigengemaakt, zoals ook andere westerse normen en waarden die inmiddels deel uitmaken van zijn identiteit en persoonlijkheid, zodat niet kan worden verwacht dat hij hier afstand van neemt in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst er op dat verwerende partij nalaat in concreto te onderzoeken in welke mate verzoeker effectief in staat zal zijn om zich opnieuw aan te kunnen passen aan de sterk gewijzigde Afghaanse maatschappelijke werkelijkheid en onderzoekt op geen enkele manier een eventueel gewijzigd denk- of maatschappijbeeld of gewijzigde ideeën, opvattingen en overtuigingen beïnvloed door verzoekers verblijf tijdens zijn vormende jaren in België. Hij argumenteert dat een prospectieve beoordeling vereist is en dat, wat betreft de nood aan bescherming omwille van een zekere vorm van (toegeschreven) verwestering in casu een aantal risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig zijn waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als verwesterd maar ook dat hij omwille van zijn erg langdurige verblijf in België en Europa niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer het spel te spelen en zich niet meer conform de ultraconservatieve geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Verzoeker betoogt hierover als volgt: *"Ten eerste betwist verwerende partij niet dat verzoeker slechts elf jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet, wat inmiddels al meer dan vijf jaar geleden is, hij intussen sinds al meer dan anderhalf jaar onafgebroken in België verblijft en hij vandaag nog maar 17 jaar oud is. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, en in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerm minst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden. Ten tweede impliceert de erg jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven. Naast de erg jonge leeftijd van verzoeker bij het verlaten van Afghanistan dient ook zijn bijkomen kwetsbare psychologische gesteldheid benadrukt te worden, zoals die blijkt uit het attest van de psychologe dat voor verwerende partij neergelegd werd (stuk 3). In die context is het dan ook tergend dat*

verwerende partij zich in de bestreden beslissing zonder meer van de standaardformulering bedient wanneer in één en dezelfde zin wordt “vastgesteld dat u tot elfjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven”, en daaraan toegevoegd dat daaruit “kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen” – die laatste overweging aangaan de ‘Afgaanse waarden en normen’ is des te stuitender als het buitensporige geweld mee in rekening gebracht wordt dat verzoeker als jong kind al meegemaakt heeft (conflict met oom, gewelddadige dood vader, gewapend conflict, bomexplosie met lichamelijke verwondingen tot gevolg, vernederende onderdrukking van zijn moeder, etc.). Minstens doorstaat deze overweging in de bestreden beslissing de motiveringsplicht niet en dient ze op dit punt vernietigd te worden.” Onder verwijzing naar een arrest van de Raad stelt hij vervolgens dat verzoekers littekens de negatieve aandacht voor zijn persoon kunnen versterken en het vervolgingsrisico verhogen en dat het voorgelegde medische attest (stuk 4) de oorzaak ervan bij een bombardement legt niet relevant is nu dergelijke fysieke kenmerken de ongewenste aandacht voor zijn persoon doen toenemen. Verder argumenteert verzoeker dat de manier waarop verzoeker zich in België ontwikkeld en aangepast heeft aan de Belgische manier van samenleven van doorslaggevend belang is. Hij stelt hierover: “Dit komt in het geval van verzoeker heel concreet tot uiting in een aantal individuele elementen die wijzen op een vergaande mate van integratie en inburgering en aantonen dat hij gedurende al deze jaren dermate geconfronteerd geweest is met bepaalde ‘westerse’ normen en waarden dat zijn verblijf in Europa ontegensprekelijk een significante impact heeft gehad op zijn persoonlijke ontwikkeling, zijn gedrag en de vorming van zijn identiteit en morele integriteit. Die sociale en culturele aanpassing en integratie blijkt o.m. uit een aanvullende stuk dat bij dit beroepsschrift wordt neergelegd, meer bepaald een brevet van ‘draagstoelpiloot’ (“pilote de joëlette”) (stuk 5). Verzoeker staat immers gehandicapte personen bij door hen motorisch te ondersteunen als bestuurder van een draagstoel op wielen. Volgens de toegevoegde verklaring doet hij dat met toewijding en een grote bezorgdheid voor de gehandicapte passagiers. Dit alles wijst er ontegensprekelijk op dat hij Belgische, westerse waarden en normen geïnternaliseerd heeft. Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de uiterst jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden. Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker in België verder opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren.” Verzoeker meent dat van hem niet kan verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer opnieuw aan de heersende regels en sociale voorschriften van de de-facto overheid kan aanpassen en dat hij om deze redenen zal opvallen en de kans reëel is dat hij zich niet aan de negatieve aandacht van de taliban zal kunnen onttrekken.

Vervolgens gaat verzoeker in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Hij gaat vooreerst opnieuw uitvoerig in op het problematische gebrek aan actuele, accurate en gedetailleerde informatie over de risico's als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Hij steunt zijn betoog op het rapport NANSEN, “Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer van 2022” en stelt dat de informatie van EUAA problematisch is nu er geen of onvoldoende informatie beschikbaar is over de behandeling van personen die terugkeren uit Europa en dat de enige bekende terugkeercijfers betrekking hebben op Afghanen die terugkeren uit buurlanden zoals Iran of Pakistan en deze situatie compleet verschillend is van die van Afghanen die terugkeren vanuit Europa. Verzoeker verwijst in dit verband naar informatie van Afghanistan-kenner Thomas Ruttig (stuk 6) waaruit blijkt dat er geen algemene conclusies kunnen getrokken worden met betrekking tot het feit dat een louter verblijf in Europa geen aanleiding zou geven tot vervolging. Verzoeker citeert daartoe uit twee e-mails van de heer Ruttig waarin hij besluit dat er geen eenduidig antwoord kan gegeven worden op de vraag of een louter verblijf in Europa nu wel of geen risico met zich zou meebrengen en aangeeft dat hij niet weet hoe streng de toegangscontroles op de luchthaven van Kaboel zijn maar dat wel bekend is dat de taliban veel databanken van de voormalige Afgaanse regering heeft overgenomen, waaronder gegevens die op de luchthaven van Kaboel verzameld worden. Verder gaat verzoeker ook dieper in op een recent rapport van de Danish Refugee Council, “Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021, 30 december 2022” (internetlink) en de erin opgenomen uiteenzettingen van de deelnemende experts, waarin onder meer het belang van een familiaal netwerk en het belang van het onderscheid tussen vrijwillig en gedwongen terugkeer worden besproken.

Vervolgens houdt verzoeker een uitvoerig betoog over de historische informatie die volgens hem wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en op de huidige beperkte beschikbare informatie die hier ook op wijst. Verzoeker citeert daarbij onder meer uitvoerig uit OSAR, “Afghanistan : profils à risque | Mise à jour de l'analyse pays de l'OSAR”, 2 november 2022”, p. 4-8, OSAR, “Afghanistan: derniers développements” en ASYLOS, “Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees to Kabul”, augustus 2017. Ook de huidige beperkt beschikbare informatie wijst

op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zo betoogt verzoeker. Hij wijst erop dat ook de EUAA in zijn Country Guidance van april 2022 stelt dat er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban een zeer strikte naleving van de sharia toepassen. Hij stelt dat hoewel de taliban beloofden gematigder te zullen regeren dan ze onder hun vorige bewind deden, de huidige de facto-regering sindsdien in de feiten zowat alle verworven rechten en vrijheden teruggeschroefd en ingeperkt heeft. Hij citeert ter staving het reeds geciteerde OSAR-rapport van 2 november 2022 en berichten op de website van OSAR en de blog van Thomas Ruttig. Verzoeker acht de aanbeveling om alle onderwijs voor vrouwen en meisjes op te schorten tekenend voor de algemene evolutie van het beleid. Hij wijst er ook op dat de taliban eind december 2022 ook een verbod hebben uitgevaardigd voor vrouwen om te werken voor humanitaire organisaties en NGO's op de grond dat deze vrouwen zich onvoldoende aan de hijab-verplichting zouden houden. Volgens Ruttig maakt dit verbod deel uit van een breed religieus heropvoedingsprogramma waaraan de taliban hun bevolking willen onderwerpen. Dit alles is volgens verzoeker een duidelijke indicatie dat het algemene bewind erop gericht is om fundamentele rechten en vrijheden maximaal en discretionair in te perken. Bovendien is dit specifieke beleid ook van invloed op de rol van mannelijke familieleden. Zo is bijvoorbeeld de mannelijke voogd van een vrouw verantwoordelijk voor het afdwingen van de regels met betrekking tot het dragen van lichaams- en gezichtsbedekkende kledij en dit heeft een verregaande vrijheidsbeperkende impact op de rol die opgedrongen wordt aan Afghaanse mannen, zoals verzoeker, die geen ultraconservatieve en oertraditionele rol in de maatschappij meer op zich willen nemen en o.m. vrije klederdracht belangrijk vinden. Verzoeker wijst er tenslotte nog op dat ook de Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction van de Verenigde Staten concludeerde dat de huidige omstandigheden voor de Afghaanse bevolking vergelijkbaar zijn met die onder het taliban-bewind in de jaren 90.

Tenslotte gaat verzoeker in op het onderzoek naar de socio-economische en humanitaire situatie in toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat er sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende de facto regering. Verzoeker stelt dat verwerende partij en de Raad zich ten onrechte baseren op het arrest Mbodj om de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te beoordelen omdat het om twee situaties gaat die essentieel verschillend van aard zijn. Hij betoogt dat het vereiste beoordelingscriterium van het opzettelijk gedrag van een actor verder gaat dan noodzakelijk en dat de wet een loutere toeschrijving aan actoren voorschrijft, die niet vereist dat er sprake is van een intentie op opzet, tenzij en uitsluitend in geval van een medische aandoening zoals uit het arrest Mbodj blijkt. Verzoeker stelt dat dan ook moet gekeken worden naar het concrete verloop van de historische gebeurtenissen om te oordelen of er sprake is van een handelen of nalaten van een overheidsactor dat aan de basis ligt van een precaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het wel degelijk als gevolg van het beleid van de taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op het vlak van humanitaire hulpverlening werden opgelegd. Naast natuurlijke oorzaken, zoals de droogte, ligt dus het ontwrichtend beleid van de taliban zelf overwegend aan de basis van de huidige crisis. Er dient volgens verzoeker geen sprake te zijn van een intentioneel karakter van de taliban die de huidige situatie zouden hebben gewild of er baat bij zouden gehad hebben om deze in stand te houden. Hij wijst er tenslotte op dat geen enkele wettelijke bepaling noch bindende rechtspraak van het Hof van Justitie vereist dat een aanwijsbare actor als enige of overwegend verantwoordelijk moet zijn voor de vastgestelde schendingen van artikel 3 van het EVRM. Indien deze schending voortvloeit uit een samenspel van het handelen en nalaten van verschillende actoren kan dit evengoed aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet voldoen. Er wordt dus op onwettige wijze een voorwaarde toegevoegd aan de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijst kosteloze juridische tweedelijnsbijstand;
3. Attest van de psychologe M. S., 14 december 2022;
4. Medisch certificaat van dr. V. A., 5 augustus 2022;
5. Brevet 'Joëlette'- piloot, 23 oktober 2022;
6. Mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 29 juni 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen worden ter kennis gebracht:

(1) EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022 (papieren versie in bijlage); (5) COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (6) EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (7) EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (8) EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (9) EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota van 5 juli 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) getuigenissen van zijn leerkrachten aan de Institut Technique Etienne Lenoir in Arlon waar hij de opleiding kok volgt; (2) een getuigenis van mevrouw G., een vrijwilligster van het Rode Kruis die verzoeker hielp Frans te leren; (3) getuigenissen van de manager en collega's van de brasserie [...] in Neufchâteau waar verzoeker momenteel werkt en (4) twee foto's van verzoeker tijdens zijn werk. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een kopie neer van zijn arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur en deeltijds in brasserie [...] van 30 juni 2023.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de

verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 februari 2006 in Sangar, in de provincie Laghman. Verzoeker legt onder meer een kopie neer van de taskara's van zijn vader, broer en zus, alsook foto's van zijn vader voor en na zijn overlijden. De Raad stelt vooreerst vast dat de identiteit en Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet worden betwist. Evenmin wordt betwist dat hij afkomstig is uit het dorp Sangar in de provincie Laghman.

Verzoeker verklaarde zich minderjarig bij aankomst in België. Na een leeftijdtest werd door de Dienst Voogdij besloten dat verzoeker minderjarig is. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker op 4 oktober 2021 een leeftijd had van 18,18 jaar met een standaarddeviatie van 1,34 jaar. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen. De voogdij loopt volgens de beslissing van de Dienst Voogdij van 8 oktober 2021 tot 1 februari 2024 (administratief dossier, Beslissing Dienst Voogdij, 8 oktober 2021 en Beslissing

Dienst Voogdij tot aanstelling van L.B. als voogd, 18 november 2021). Verzoeker is heden een niet-begeleide minderjarige.

De Raad wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Uit niets kan blijken dat dit het geval is. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij bijgevolg vast. Daarbij moet rekening worden gehouden met artikel 7, § 3 van titel XIII, hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de programmawet van 24 december 2002 dat bepaalt dat *“ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden”*.

De Raad herinnert aan artikel 57/1 § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.”* Dit artikel moet worden gelezen samen met artikel 24 van het Handvest en de toelichtingen daarbij (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17). Uit het geheel daarvan blijkt dat het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht kan worden opgevat. De beoordeling van verzoeken om internationale bescherming van niet-begeleide minderjarige verzoekers uit Afghanistan moet met grote voorzichtigheid gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige situatie in Afghanistan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat kindermisbruik in Afghanistan wijdverspreid is in de Afgaanse samenleving, dat rekrutering van kinderen in hun tienerjaren door de taliban en ISKP voorkomt net zoals kinderarbeid en handel in kinderen en dat de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan het risico om onderworpen te worden aan vervolging aanzienlijk verhoogt (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, January 2023, p. 92-96).

Verzoeker gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan Afghanistan te hebben verlaten omwille van een vrees voor rekrutering door de taliban, maar gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS onmiddellijk en spontaan aan dat wat hij vertelde bij de DVZ niet de waarheid was. Gevraagd waarover hij heeft gelogen verklaart verzoeker *“Het waren allemaal leugens”*. Daarop wordt opgemerkt dat *“tijdens het vorige interview werd ook gepraat over de identiteit en je familie, was dit wel juist of ook fout? Dat was fout”* (notities PO, p. 3 – 4). Verzoeker licht daarbij uitgebreid toe dat hij niet de waarheid sprak omdat volwassen Afghanen waarmee hij in een gesloten centrum verbleef in Griekenland hem vertelden dat zijn problemen zoals hij ze uiteindelijk tijdens het persoonlijk onderhoud uiteenzette niet tot een internationale bescherming zouden leiden en dat hij naar Afghanistan zou worden teruggestuurd als hij dit vertelde. Verzoeker verklaart dat hij bij aankomst in België bang was en daarom ook hier de echte reden waarom hij vertrokken was niet vertelde maar dat hij na een gesprek met zijn moeder en nadat hij met zijn voogd en advocaat had gesproken begreep dat hij beter de waarheid vertelde. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de dossierbehandelaar voorstelt de notities van het vorige interview te overlopen en *“dat je me dan telkens vertelt wat de waarheid is”* (notities PO, p. 4). Vervolgens werden de verklaringen van verzoeker met betrekking tot onder meer zijn leeftijd, scholing, datum van vertrek uit Afghanistan en verblijf in Turkije en Griekenland en de dood van zijn vader genoteerd.

Hieruit blijkt, zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift dat verzoeker zonder enig voorbehoud verklaarde dat al zijn verklaringen tijdens het vorige interview niet correct waren, met inbegrip van zijn verklaringen over zijn familie. Bovendien blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat het de bedoeling was verzoekers verklaringen tijdens het interview bij de DVZ te overlopen en aan te geven welke verklaringen fout waren. Hoewel uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan worden afgeleid welke verklaringen bij de DVZ al dan niet werden bevestigd, blijkt wel duidelijk dat gedetailleerde vragen werden gesteld onder meer over zijn familieleden, zijn vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf in Turkije. Ook later tijdens het persoonlijk onderhoud ging verzoeker in op zijn verblijf in Turkije. Uit de lezing van het geheel van deze verklaringen blijkt dat hij hierover tijdens het persoonlijk onderhoud consistent verklaart dat hij ongeveer drie jaar in Turkije heeft verbleven en er in twee fabrieken werkte maar geen verblijfsdocument had en na verloop van tijd in beide fabrieken werd buitengezet uit schrik voor controles door de overheid en in de tweede fabriek nadat hij zijn arm had verbrand (notities PO, p. 5, 11-12). Ook verklaart verzoeker tijdens het vrij relaas dat hij nog klein was toen hij naar Turkije kwam (notities PO, p. 11), en gevraagd wanneer hij uit Afghanistan is vertrokken, dat hij ongeveer vijf jaar geleden weg ging, wat betekent dat hij eind 2017 of begin 2018 Afghanistan zou hebben verlaten op ongeveer 11-jarige leeftijd.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de tegenstrijdige verklaringen over de concrete vluchtaanleiding in zijn opeenvolgende interviews op basis van het gegeven dat verzoeker aangaf na een gesprek met zijn moeder, voogd en advocaat de waarheid te zullen vertellen. Evenwel wordt in de bestreden beslissing tegelijk gesteld dat door zijn tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot zijn scholing, het ogenblik van vertrek uit Afghanistan en zijn verblijf in

Turkije, dat zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang wordt gebracht. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken waarom met de tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij de DVZ en het CGVS over zijn *“vluchtaanleiding”* geen rekening wordt gehouden op grond van de vaststelling dat verzoeker besloten heeft de waarheid te vertellen bij verwerende partij, maar op basis van tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS over zijn scholing, datum van vertrek uit Afghanistan en verblijf in Turkije wordt gesteld dat zijn algemene geloofwaardigheid in het gedrang wordt gebracht. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat al zijn verklaringen tijdens het vorige interview leugens waren, terwijl tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker vrij uitvoerige verklaringen aflegde over zijn verblijf in Turkije maar hem hierover geen verdere specifieke vragen werden gesteld. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat volgens verwerende partij op basis van de vaststelling dat verzoeker *“tot elfjarige leeftijd in Afghanistan heeft verbleven”*, kan worden afgeleid dat hij *“in Afghanistan al een zekere leeftijd had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen”*. Minstens blijkt hieruit dat niet wordt betwist dat verzoeker tot elfjarige leeftijd in Afghanistan verbleef, wat overeenstemt met verzoekers verklaringen over zijn leeftijd, de resultaten van de leeftijdstest en de door hem vermelde datum van vertrek tijdens het persoonlijk onderhoud.

De Raad wijst erop dat, zoals reeds aangehaald, verzoeker onmiddellijk bij aanvang van het persoonlijk onderhoud spontaan aangaf dat al zijn verklaringen bij de DVZ niet correct waren en dat hij het advies van volwassen Afghanen had gevolgd. Hoewel verzoeker verantwoordelijk is voor de inhoud van zijn eigen verklaringen ook al is hij minderjarig, moet *in casu* terdege rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker al op zeer jonge leeftijd Afghanistan verliet en het gegeven dat kinderen in een kwetsbare positie als niet-begeleide minderjarigen in een migratie/asiel context, vaak geneigd zijn het advies van volwassen landgenoten te volgen. Er wordt dan ook terecht geen rekening gehouden in de bestreden beslissing met de vastgestelde tegenstrijdigheden inzake de aanleiding van zijn vlucht uit Afghanistan. Er kan verder evenwel niet ingezien worden waarom verzoekers verklaringen bij de DVZ met betrekking tot zijn scholing, vertrek uit Afghanistan en verblijf in Turkije wel zouden moeten worden weerhouden bij de beoordeling van zijn algemene geloofwaardigheid en zijn verklaringen over zijn vluchtmotieven niet, terwijl niet kan worden afgeleid uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat hij een duidelijk onderscheid maakte tussen zijn verklaringen over de reden van zijn vertrek en zijn verklaringen over zijn opleidingsniveau, datum van vertrek en verblijf in Turkije, wanneer hij zijn verklaringen tijdens het vorige interview als leugens bestempelde.

Rekening houdend met de zeer jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek en op het ogenblik van de registratie van zijn verzoek in september 2021 en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 5 januari 2023 en gelet op zijn spontane verklaringen over hetgeen hij vertelde in het interview bij de DVZ en de reden waarom hij toen niet de waarheid vertelde, is de Raad van oordeel dat geen rekening kan worden gehouden met de tegenstrijdige verklaringen in zijn opeenvolgende interviews wat betreft de door hem opgegeven vluchtmotieven alsook inzake verzoekers scholing, datum van vertrek en verblijf in Turkije, zodat laatstgenoemde tegenstrijdigheden, mede gelet op zijn consistente verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, de algemene geloofwaardigheid van verzoeker ook niet kunnen ondermijnen.

6.3. Verzoeker stelt in het verzoekschrift onder meer een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Onder verwijzing naar landeninformatie en zijn concrete activiteiten in België sinds zijn aankomst hier als niet-begeleide minderjarige betoogt verzoeker dat er risico-bepalende elementen in hoofd van verzoeker bestaan waardoor aangenomen kan worden dat hij zal worden gepercipieerd als verwesterd en hij niet meer in staat zal zijn in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn.

Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *"to play the game"*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *"zina"* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *"Country guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een aantal risicobepalende factoren kunnen worden vastgesteld en dat verzoeker concreet

aannemelijk maakt dat hij dermate negatief zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst dat hij vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert.

In casu is uit het voorgaande gebleken dat verzoeker op 16-jarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige België is binnengekomen. Zoals reeds aangehaald werd aan verzoeker een voogd toegekend en eindigt de voogdij op 1 februari 2024. Verzoeker is dus heden nog steeds minderjarig. Verder werd hierboven reeds vastgesteld dat op basis van het geheel van verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Turkije, zijn vertrek uit Afghanistan en de leeftijdstest kan worden aangenomen dat verzoeker ongeveer op elfjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker van bij binnenkomst in België in september 2021 onderwijs heeft gevolgd en momenteel een beroepsopleiding volgt. Uit de door verzoeker neergelegde brieven van zijn leerkrachten aan het Institut Technique Etienne Lenoir in Aarlen blijkt dat verzoeker in het kader van zijn DASPA traject een grote interesse vertoont voor de Franse taal en zich een zeer gemotiveerde leerling in zijn koksopleiding toont. In de getuigenis van een vrijwilligster van het Rode Kruis, die verzoeker bijstaat om Frans te leren in het opvangcentrum wordt gesteld dat hij grote interesse vertoont in onze gebruiken en cultuur. Verder wordt in de brief van de uitbater van de brasserie in Neufchâteau waar verzoeker als student deeltijds als ober werkt en in de brieven van drie collega's toegelicht dat hij grote vooruitgang heeft geboekt in zijn takenpakket in de brasserie en dat hij erg gewaardeerd wordt door al zijn collega's. Verzoeker legt ook een contract neer voor bepaalde duur van 1 juli 2023 tot 31 augustus 2023 in deze brasserie alsook een aantal foto's van verzoeker samen met zijn collega's en in de brasserie (aanvullende nota verzoeker). Uit verzoekers toelichtingen ter zitting blijkt ook dat verzoeker goed Frans goed spreekt.

In het verzoekschrift en ter terechtzitting zet verzoeker uiteen dat hij ook als vrijwilliger actief is voor de VZW Handi Rando en dat hij in dit verband regelmatig met rolstoelgebruikers gaat wandelen. Verzoeker legt ook een brevet neer uitgereikt aan verzoeker door deze van deze VZW op 23 oktober 2022 (verzoekschrift, stuk 5).

Uit dit alles blijkt dat, ook al geeft verzoeker aan drie jaar naar school te zijn gegaan in Afghanistan, hij zijn land van herkomst op 11-jarige en dus op een heel erg jonge leeftijd heeft verlaten en een zeer belangrijk deel van zijn vormende jaren als adolescent, een periode in de ontwikkeling waarop jongeren erg vatbaar zijn voor externe invloeden, buiten Afghanistan en sinds 2020 onder meer in Griekenland en België heeft doorgebracht en nog doorbrengt.

Gelet op het traject dat verzoeker in België heeft afgelegd sinds september 2021 blijkt onmiskenbaar dat hij zich als niet-begeleide minderjarige vreemdeling heeft opengesteld voor de manier van leven in de Belgische samenleving en er ook actief in participeert en dit niet alleen via zijn beroepsopleiding maar ook door zijn activiteiten als vrijwilliger in een VZW die zich inzet voor rolstoelgebruikers. Dat verzoeker, die zelf een uiterst kwetsbaar profiel heeft gezien de ingrijpende gebeurtenissen die hij al op zeer jonge leeftijd meemaakte, zich belangeloos inzet voor een specifieke kwetsbare groep in onze samenleving, is opmerkelijk. Verder blijkt ook uit de door hem voorgelegde stukken en de toelichting ter zitting dat hij een beroepsopleiding kok volgt en dat hij reeds sinds enkele maanden zowel in het kader van zijn studies als in de vorm van studentenarbeid als ober werkt en daarbij ook alcohol serveert.

Hieruit blijkt dat, daargelaten de vraag of in hoofde van verzoeker sprake is van kenmerken, gedragingen of overtuigingen die zo fundamenteel zijn voor verzoekers identiteit of morele integriteit dat van hem niet kan verwacht worden dat hij deze opgeeft, verzoeker onmiskenbaar op jonge leeftijd met westerse waarden en normen, werd en nog steeds wordt geconfronteerd. Daarbij moet ook rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker sinds zijn elfde buiten Afghanistan in een omgeving en maatschappelijke context verblijft die totaal verschillend is van de religieus-politieke context waarin hij is opgegroeid in Afghanistan, zodat, mede gelet op zijn jonge leeftijd waarop hij in het Westen aankwam, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hij zelfs onbewust zich gedragingen heeft aangemeten waarmee hij zal opvallen in geval van terugkeer naar Sangar, zijn geboortedorp, dan wel Mitharlam. Verder moet ook rekening worden gehouden met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat de taliban autoriteiten zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen hebben uitgevaardigd die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Uit het rapport van UNAMA van juli 2022 blijkt dan weer dat het Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice (MPVPV) dat daartoe besluiten neemt, deze besluiten opzettelijk vaag houdt en vaak via een media interview of twitter meedeelt, wat ervoor zorgt dat deze besluiten voor interpretatie en misbruik vatbaar zijn en ook op lokaal niveau anders kunnen ingevuld worden (UNAMA, Human Rights in Afghanistan, July 2022, p. 23). Verzoeker wees tijdens het persoonlijk onderhoud zelf op het feit dat hij zijn land verliet toen hij nog zeer jong was en dat hij zich *“zelfs toen nog*

niet bewust was van de cultuur en traditie van daar" (notities PO, p. 17). De Raad stelt vast dat verzoeker Afghanistan verliet lang voor de machtsovername door de taliban en bijgevolg niet vertrouwd is met de religieuze en maatschappelijke regels die sindsdien aanzienlijk werden verstrengd. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij bij terugkeer door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze nieuwe maatschappelijke realiteit de negatieve aandacht van zowel zijn lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer. De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Gelet op verzoekers jeugdige leeftijd kan niet verwacht worden dat hij zijn traject in België en zijn activiteiten in de horeca in België, waarvan gelet op de beschikbare landeninformatie kan worden aangenomen dat zij in het huidige Afghanistan als on-islamitisch en ingaand tegen de heersende religieuze, morele en sociale normen worden beschouwd, ten allen tijde zal kunnen verborgen houden voor de taliban of voor zijn lokale gemeenschap. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat terugkeerders, en zeker als zij uit Westerse landen terugkeren, met argwaan worden bekeken en dat de lokale gemeenschap terugkeerders vaak uithoren over wat zij hebben gedaan, na een lang verblijf in het buitenland (Zie L. Schuster, *"Report of DRC's Afghanistan Conference 28 November 2022"*, 30 December 2022, p. 46, geciteerd in het verzoekschrift). Bovendien zijn lokale talibanleiders vaak goed op de hoogte van wat zich afspeelt in de lokale gemeenschap (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022).

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Sangar in het district Alingar in de provincie Laghman. Uit het rapport van EUAA, Afghanistan Security Situation, van augustus 2022 blijkt dat in deze provincie melding is gemaakt van confrontaties tussen de taliban en verzetsgroepen zoals het NRF en de AFF in januari, april, mei en juni 2022 en met de ISKP in juni 2022, dat in maart 2022 de taliban hun zoekoperaties hadden uitgebreid tot de provincie om een lente-offensief van de NRF in de kiem te smoren en dat de districten Alingar en Mehterlam de meest door veiligheidsincidenten getroffen gebieden in de provincie zijn (EUAA, Afghanistan. Security Situation, p. 151-152). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder dat zijn vader een landbouwer was net zoals zijn paternale ooms en verzoeker dus oorspronkelijk afkomstig is uit ruraal gebied (notities PO, p. 8, 13).

Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoeker ook een attest heeft neergelegd van 14 december 2022 waarin wordt geattesteerd dat verzoeker sinds 15 juni 2022 twee maal per maand consultaties heeft gehad bij een psychotherapeute gespecialiseerd in migranten en waarin wordt gesteld dat verzoeker door de medische dienst van het opvangcentrum waar hij verblijft is doorverwezen omwille van zijn depressieve toestand (verzoekschrift, stuk 1). Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij sinds enige tijd geen beroep meer doet op psychologische hulp. Zo uit de door verzoeker neergelegde medische attesten niet kan blijken dat verzoeker lijdt aan post traumatisch stresssyndroom, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing, blijkt hieruit wel dat verzoeker psychologische problemen heeft gekend en hiervoor minstens tot december 2022 psychologische hulp heeft gekregen. In dit verband wijst de Raad er op dat in de EUAA Country Guidance van januari 2023 wordt gesteld dat personen met een fysieke handicap en personen met mentale gezondheidsproblemen vaak gestigmatiseerd worden in Afghanistan. Hun fysieke of mentale toestand wordt vaak beschouwd als verbonden met Gods wil en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of door hun families komt voor. Vrouwen, ontheemden en teruggekeerde migranten met mentale gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA, Country Guidance: Afghanistan, p. 102-103). Hoewel verzoeker heden geen beroep meer doet op psychologische hulp, kan niet zonder meer voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker recent met psychologische problemen heeft gekampt en is dit in de Afghaanse context niet zonder belang. Van verzoeker kan, gelet op zijn leeftijd, in geval van terugkeer niet worden verwacht dat hij ten allen tijde kan verbergen dat hij psychologische problemen heeft gekend in België en hiervoor ook professionele hulp kreeg, wat gelet op de beschikbare landeninformatie mogelijk tot discriminatie en stigmatisering kan leiden bovenop het risico dat hij louter op basis van zijn jonge leeftijd en lange periode van afwezigheid uit Afghanistan door de eigen gemeenschap kritisch zal bekeken worden omwille van zijn verblijf in het westen.

De Raad is van oordeel dat gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan en dat verzoeker daarbij wordt gepercipieerd, onder meer omwille van zijn activiteiten hier in België; als een persoon die verwesterd is of de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban (of ISKP) komt omwille van een toegedichte verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding. Echter, de door beide partijen bijgebrachte en besproken objectieve landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd beschouwd worden het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen op basis van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden is.

De Raad treedt immers, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *“Country Guidance”* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

Tot slot blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. BUYSE, toegevoegd griffier. .

De griffier, De voorzitter,

C. BUYSE

K. POLLET